

Mảnh Trời Thơ Ấu

Tôn Nữ Thu Nga

Người đàn bà nhìn anh bác sĩ trẻ với đôi mắt hoang mang, ngỡ ngác. Khi bác sĩ vừa dứt lời, cô thông dịch viên tiếp tục giải thích những điều ông ta vừa nói một cách rành mạch, thỉnh thoảng cô đưa tay sờ nhẹ vào cánh tay người đàn bà trẻ trước mặt. Dường như cô muốn chuyển vào cho bà ta một nguồn cảm thông sâu xa và thân ái hơn ngôn ngữ. Bên cạnh chiếc nôi, Lena, người điều dưỡng cúi đầu chăm chú nhìn vào cánh tay nhỏ xíu của đứa bé mới sanh. Cô đang tìm cái gân máu nhỏ để đặt cây kim truyền huyết thanh. Phần việc của tôi cũng vừa xong nên tôi đến bên cô, phụ với cô một tay. Chúng tôi im lặng làm việc, tai nghe những lời đối thoại vang lên từ góc phòng, chen lẫn trong những âm thanh đều đặn phát ra từ máy hô hấp, máy đo tim, đo dưỡng khí... Tiếng khóc nức nghẹn ngào bật ra từ người mẹ làm chúng tôi liếc nhìn nhau. Trong mắt Lena, nỗi cảm xúc long lanh viền trên mi như những hạt trân châu nhỏ.

Người đàn ông da ngăm đen, gờ nhẹ trên khung cửa kính, tự xưng là Manuel, bố của David. Khuôn mặt ông ta khá giống đứa con mới sanh, chỉ thêm có bộ râu mép. Ông đã gặp và nói chuyện với bác sĩ và cán sự xã hội nên hiểu nhiều về bệnh trạng của hài nhi. Bước vào phòng, ông rón rén đến bên nôi, lẳng lẳng nhìn đứa bé. Lena dịu dàng nhắc nhở:

- Ông có thể nắm tay David được.

Ông rút rờ đưa ngón tay mình, sờ nhẹ lên những ngón tay tí hon của đứa bé.

- Sao nó bất động như thế này?
- Tôi cho thuốc an thần cho bé được yên tĩnh hơn, đôi khi bé thức dậy quấy dữ lắm sợ rút ống thở và các dây truyền máu thì nguy hiểm.

Tiếng thở dài của ông ta thật nảo nuốt trong căn phòng âm u, sau vài phút, ông âm thầm bước ra cửa, vẫy chào chúng tôi, bước chân vội vã như trốn chạy...

***

Nàng mở hé đôi mắt nhưng, trườn mình uốn éo như một con mèo ngái ngủ, mơ màng bên tai những tiếng chim lao xao trong đám lá dừa xanh, tiếng sóng vỗ nhẹ nhàng trên bãi biển Horno, tiếng động của bàn ghế xô đẩy, tiếng cộc cạch va chạm của những chiếc đĩa sành, tiếng ba mẹ cô và các người giúp việc bắt đầu một ngày mới trong tiệm ăn. Nàng không muốn những tia nắng đầu ngày long lanh xuyên qua cửa sổ kéo mình ra khỏi giấc mộng êm ái. Tuy vậy nàng cũng phải ngồi dậy, tắm rửa và trang điểm trước khi mẹ nàng gõ lộc cộc lên cánh cửa phòng. Nàng mỉm cười nhìn gương mặt đẹp trai của Roberto, đôi mắt chàng sáng lên khi thấy nàng xuất hiện trên đầu cầu thang.

- Buon journo seniorita!

Bàn tay chàng thoăn thoắt lau ly cốc sau quầy rượu. Rosa, cô hầu gái liếc nhìn Roberto oán giận và ghen tức, quay lưng ngúng nguẩy le te đi vào bếp.

Nàng nhảy ba bốn bậc thang, đến bên Señor Gonzales, nhón gót hôn lên gò má bố:

- Buon journo papa!

Bố cô càu nhàu:

- Con gái hư, lúc nào cũng thức dậy trễ...

Nàng cười khanh khách, bịt tai, chạy ra sân, bỏ sau lưng hai người đàn ông. Họ nhìn nhau, lắc đầu, nhún vai, trở lại với công việc hàng ngày trong quán để chuẩn bị cho một ngày mới, một ngày như mọi ngày đã qua...

Nàng chạy trên bãi biển, cát trắng mịn, ấm, bao bọc đôi chân trần, gió man mác thổi làm những sợi tóc huyền vương vấn trên má. Cạnh mé nước, đám ngư phủ đang kéo lưới vào bờ. Thấy nàng đi tới, mấy anh ngư phủ trẻ vẫy gọi inh ỏi:

- Catalina, đến đây kéo phụ với chúng tôi

Chàng nào cũng gồng mình, gắng sức phô trương những bắp thịt cuộn cuộn để lấy le với người đẹp. Bọn trẻ nít ủa tới giành nắm kẹo trong tay nàng, đám con gái nhỏ mân mê tấm váy lụa, sờ mó tà áo, vuốt ve những chiếc vòng trên cườm tay nàng một cách sùng ái. Dưới bóng dừa, cụ già Maria nhe hàm răng sún cười, gọi bọn trai trẻ:

- Tụi bây muốn làm rể Señor Gonzales thì ráng đem hết mấy con cá bự lên dâng cho ông...
- Si senõra, nếu có cá bự thì tôi làm liền, tiếc thay hôm nay tôi chỉ có được mấy con tép.

Catalina cười khanh khách, má đỏ hồng; cô quá quen thuộc với sự trêu chọc của những người bạn cùng lớn lên từ thuở ấu thơ. Nàng nâng tà áo, bước xuống nước; sóng buổi sáng nhẹ nhàng lăn tăn vỗ về bờ cát mịn, bơi nhòa dấu chân nàng. Nhìn những con cá bạc vùng vẫy trong lưới cô trêu Jorge, người bạn tinh quái:

- Mấy con cá này nhỏ quá, làm sao anh bán đủ tiền để nuôi tôi?

***

Tiếng còi xe cứu thương rú lên thật gần làm nàng mở bừng đôi mắt, ánh nắng gay gắt chiếu vào qua khe hở của tấm màn rách rưới. Nàng tung mền ngồi dậy, nhìn quanh căn phòng bần thiêu và bẽ bộn. Trong góc phòng, chiếc bàn gỗ ọp ẹp và hai cái ghế hoen ố cũ kỹ. Trên bàn, ngồn ngang các ly chén bần, cái bình hoa thủy tinh vàng vọt cắm mấy cái hoa nhựa bụi bặm. Trên lưng ghế vắt một cái áo choàng đàn ông, dấu tích hiện hữu duy nhất của Manuel, người nàng đã trao thân gởi phận, đam mê cuồng nhiệt như con thiêu thân bay thẳng vào ngọn đèn oan nghiệt. Nàng uể oải bước đến bên cửa sổ, kéo tấm màn nhìn ra sân. Nắng đỏ lửa xuống sân nhựa đen loáng bóng dầu nhớt, hôm qua nàng thấy bọn trẻ con đập mấy quả trứng và cười ồm ồm thích thú khi thấy những miếng trứng chín dần trên sân. Nàng cúi đầu, những giọt nước mắt rơi trên cánh tay, cảm thấy trái tim nàng như đang vỡ ra từng mảnh. Giá như thời gian là những vòng bánh xe quay ngược, nàng muốn mình còn đứng trên đầu cầu thang xưa, trẻ trung vui đùa trêu chọc Roberto và Rosa, muốn giẫm bàn chân trần trên bãi biển Horno, muốn làn gió mơn man mái tóc dài đen óng ả, bên tai thoang thoảng tiếng đàn Flamenco văng vẳng thoát ra từ El Jardin..., những con cá bạc vùng vẫy trong lưới, ánh mắt đăm đúi của Jorge và những tiếng cười vô tận trong một quá khứ thật xa vời.

***

- Anh ta thật là đẹp trai, gương mặt cương nghị và phong sương. Anh ta chỉ nhìn tôi, không nói bốn cọt bảy bạ như những người con trai tôi thường gặp. Anh ta về Acapulco nghỉ mát, ở một mình trong căn phòng khách sạn nên hay qua tiệm ăn của ba tôi... Buổi chiều, bên ánh đèn lung linh, anh thường mời tôi uống nước và trò chuyện. Anh bảo rằng anh ở Los Angeles, America. Anh có đời sống rất sung túc, lái xe hơi mới, có nhà đẹp, anh có cả xấp đồ la trong túi và tỏ ra rất là rộng rãi với các người hầu bàn mặc dầu Roberto không từ tế mấy, có khi còn xúc xược với anh ta. Rosa thì cứ xoắn xít hầu hạ và nuông chiều anh, cô ta õng ẹo đi ra đi vào, cặp mông lắc qua lắc lại đôi khi làm tôi rất khó chịu. Anh chỉ cười, nháy mắt với tôi, đồng lõa sau lưng cô ta như thảm bảo với tôi rằng đấy là một điều kịch cớm. Trái tim tôi yếu mềm run rẩy, đầu óc tôi chỉ có bóng dáng anh... và tôi nghĩ rằng nếu anh ra đi, đời tôi sẽ không còn gì nữa...

Trong căn phòng u tối, tôi và Lena nhìn nhau, chúng tôi hồi tưởng lại những ngày trẻ tuổi của mình, những ngày trái tim thơ còn yếu mềm, mong manh như tờ giấy trắng, bỏng cuồng nhiệt thấm sâu những dòng mực thấm của một cây bút nào đó ghi khắc muôn đời...

- Ba má tôi ghét Manuel lắm dù vẫn thích tiền của chàng, ba tôi bảo tôi: Coi chừng, đừng tin mấy thằng Angeleno; Má tôi chê chàng: Hắn ta có vẻ xảo quyệt, hắn già như vậy chắc đã có mấy đời vợ. Và bà già bộ đi ra chào hỏi khách với mục đích nhìn ngón tay chàng xem có vết hằn của nhẫn cưới không. Bà không biết rằng hôm qua, tôi cũng đã nhìn kỹ lắm, trong căn phòng khách sạn êm ấm, xinh đẹp và sang trọng mà chàng bảo rằng đấy có thể là một tương lai mới của tôi.

Người đàn bà trẻ thờ dài, mắt mông lung nhìn ra cửa, những sợi tóc huyền cong buông thả bên má, tay nàng vuốt nhẹ trên bàn tay bé nhỏ của David, bàn tay đứa trẻ xanh tím, sưng múp vì vết thương tạo ra từ các cây kim truyền máu. Những ngón tay và ngón chân David dài một cách bất bình thường, thân hình em cũng vậy. Phổi em yếu nên em đang sống nhờ máy thở. Tình trạng này được giải thích là vì hai nhiễm sắc thể bị dính vào nhau trong lúc thụ thai, nên David không được cấu tạo bình thường như những đứa trẻ khác. Vì cơ thể quá yếu đuối, David bắt đầu bị nhiễm trùng. Cũng như các trường hợp trước kia, chúng tôi đưa em vào căn phòng riêng biệt. Từ ngày chúng tôi dọn vào trung tâm y tế sản khoa mới, mỗi căn phòng có tên riêng, phòng David ở, gọi là Butterfly inn. Lena giải thích cho Catalina:

- Butterfly tiếng Spanish là Mariposa.

Mắt Catalina rơm rớm lệ, cô thầm thì:

- Mong manh, cánh bướm nào cũng mong manh cả!

Trong bóng đèn mờ nhạt, nàng âm thầm kể chuyện cho Lena nghe, lời nói nhẹ nhàng nhưng vẫn vương biết bao cay đắng.

- Khi đến Los Angeles, Manuel dẫn tôi vào khách sạn, chàng bảo rằng gặp tôi và yêu tôi thật bất ngờ cho nên chàng không có dịp sửa soạn nhà cửa, chàng muốn tôi ở trong hotel tạm, chàng cần vài tuần chuẩn bị nhà cửa để đón tôi một cách chu đáo hơn. Tôi cảm động lắm, chàng thật là ân cần và lịch sự, tôi hân hoan yêu đời như một cô dâu mới, hàng ngày tôi gặp chàng vài giờ, phần còn lại chàng phải lo việc nhà, việc sở. Buổi sáng, tôi đi bộ ra biển, Santa Monica cũng đẹp và vui, nhưng gió biển lạnh lẽo và nước biển thì buốt cả xương, chim bồ câu và hải âu thật nhiều, sà xuống bên tôi để dành miếng bánh tôi ban phát. Tôi muốn viết thư về nhà, kể cho ba má tôi nghe về đời sống mới của mình, tạ lỗi đã bỏ nhà ra đi theo Manuel vì tôi biết rằng ba tôi thế nào cũng cản trở, tôi là đứa con gái cứng đầu nhất của ông, nhưng tôi không đủ can đảm...

Nói đến đây, nàng cúi đầu nghẹn ngào, nước mắt là tả rơi xuống vạt áo. Lena lật đật đi kiếm hộp Kleenex mang vào phòng, nàng ngẩng lên nhìn, đôi mắt đỏ:

- Gracias, senõrita...

Sau một tuần, anh ta đem tôi ra khỏi khách sạn về một căn chung cư cũ tại La Puente, tôi chẳng biết đường sá chi cả, mọi sự mua sắm di chuyển đều trong tay chàng, láng giềng tôi là mấy gã Mỹ già, cả ngày ngồi ngoài hiên hút thuốc lá, thấy tôi thì nói toàn chuyện tục tĩu và cười dâm dăng. Manuel tánh tình cũng thay đổi, anh bắt đầu nạt nộ tôi và bỏ đi khi tôi hỏi chuyện nhà cửa, bây giờ tôi đã bắt đầu nghi ngờ nhưng vì yêu anh tôi gắng giữ im lặng, biết anh gặp chuyện khó khăn nên tôi ráng sức làm anh vui lòng. Đôi khi tôi buồn quá khóc lóc thì anh bảo rằng tôi làm anh phiền chán, chắc anh phải kiếm người con gái khác để họ làm anh vui vẻ hơn. Anh nói không hiểu sao mà anh tự dưng lại gặp tôi chứ tụi Angelena chơi hơn tôi nhiều mà không đòi hỏi thắc mắc gì cả.

***

Người đàn bà trẻ hàng ngày ngồi trong góc tối của căn phòng định mệnh, căn phòng chúng tôi săn sóc những đứa bé oằn oại bám víu vào cõi đời mong manh. Hai bàn tay nàng nắm chặt vào nhau, tâm tư nàng dẫn vật những nỗi buồn phiền, nuối tiếc. Một trời thơ ấu đã qua đi, một tương lai mờ mịt vô định trước mắt. Đôi khi người đàn ông tên Manuel có đến, họ không có gì để nói với nhau nữa cả, hai mái đầu nghiêng nghiêng trên tấm thân thể dài ngoằn một cách bất thường của David. Chúng tôi thường tìm cách tránh xa để cho họ một chút tự do riêng tư.

Dù đứng tận ngoài cửa, tôi vẫn nghe những dòng nước mắt âm thầm của người thiếu phụ rơi như những giọt mưa thu và tiếng nghiến răng của gã đàn ông mà chúng tôi ai cũng ghét. Đôi khi tôi gọi căn phòng này là : căn phòng của những tiếng thở dài.

***

- Anh ta đôi khi đấm vào người tôi những khi nổi cơn giận dữ, nhưng từ khi biết tôi có thai thì anh chỉ tát vào mặt. Tuy nhiên, hàng ngày anh ta vẫn đòi hỏi tình dục, nếu tôi từ chối, anh phạt tôi bằng cách không đem thức ăn đến và bảo rằng anh sẽ bỏ tôi luôn. Vì thương đứa con trong bụng nên tôi phải cắn răng nghe lời. Bây giờ tôi không còn yêu anh ta nữa, tôi nghĩ rằng chúa phạt tôi nên David mới bị bệnh này...

Nói đến đây, người thiếu phụ đấm mạnh vào ngực mình, gục quỳ xuống sàn nhà, khóc ngất và vật vã như người điên. Lena chụp điện thoại, gọi gấp người cán sự xã hội. Bác sĩ trực bảo Lena lấy viên thuốc Valium cho nàng uống. Mấy phút sau, giữa cánh tay hai cô cán sự xã hội, nàng rũ rượi bước đi, tôi không biết họ dẫn nàng đi đâu nhưng tôi biết chắc rằng dưới bước chân nàng, con đường chông gai còn dài thăm thẳm.

***

Nàng mở đôi mắt nhưng, bàng hoàng thảng thốt khi thấy chung quanh mình cảnh vật mới, ánh sáng êm dịu của mặt trời mùa đông chiếu qua ô cửa kính nhỏ trên cao, mấy lá cây khuyên diệp lung linh đùa trong gió. Dường như tiếng gió thầm thì với nàng: Te quiero mucho... anh yêu em nhiều lắm... Trong trí nhớ lằng đằng, tiếng sóng rì rào muôn điệu, đôi mắt chiêm ngưỡng và những hy vọng hão huyền của Roberto, của Jorge, gió biển vẩn vương tà áo, mông mênh chiều vàng, biển tím nay chẳng còn gì, nàng nhìn đôi tay mình, những

ngón tay héo hon gầy guộc, thốt lên: nata... không còn gì, không có gì nữa cả. Căn phòng bệnh viện im lặng và buồn bã, nàng cảm thấy thật cô độc. Sự cô liêu càng tăng thêm khi nàng nghe loáng thoáng tiếng cười nói vui vẻ của những thân nhân thăm viếng các sản phụ khác.

Cô cán sự xã hội đến bên giường nàng lúc nào nàng không hay.

- Senorita Gonzales, tôi đem cô đi thăm David. Cô có đi được hay cần xe đẩy?
- Please, gọi tôi là Catalina, tôi có thể đi bộ với cô, tôi chỉ nhức đầu chút xíu, không hề gì!

Trong thang máy, nàng dựa đầu vào tường, thờ ơ nhìn những người chung quanh, những chiếc bong bóng màu hồng màu xanh và những giỏ hoa tươi đẹp trong tay những kẻ đi viếng thăm khu hộ sanh làm nàng cảm thấy chua chát trong lòng khi nghĩ đến hình ảnh bệnh hoạn của David và sự lẻ loi của mình. Nàng đưa bàn tay lên mắt, vội vã chùi những giọt nước mắt tủi thân. Vòng tay người cán sự như một cái phao dùi nàng chơi vơi trôi ra khỏi chiếc thang máy ngộp thở. Hành lang bệnh viện dài hun hút và lạnh lẽo, bước vào khu nuôi trẻ con thiếu tháng bỗng dưng nàng choáng váng. Những con thú ngộ nghĩnh trên tường lung linh chao động như trong phim hoạt họa, chiếc xe lửa chở đầy đồ chơi đang di chuyển chạy tới bên nàng. Kinh hoàng, Catalina ôm mặt, quy xuống thảm...

***

David qua đời, nhẹ nhàng như cánh chim chiều khi mẹ của em đang được di chuyển qua phòng cấp cứu. Bệnh viện không liên lạc được với Manuel, có lẽ hắn ta đang đi theo một chuyến bay ngoại quốc xa xôi nào đó và beeper bất khiển dụng. Chúng tôi đành làm các thủ tục trước khi đưa David xuống phòng lạnh. Lena cùng tôi tháo máy đo nhịp tim, máy thở, ống thở, dây truyền máu... Cô lau rửa em bé sạch sẽ, mặc bộ quần áo chúng tôi góp tiền mua cho em mấy hôm trước. Sau đó, chúng tôi lấy con gấu nhồi bông để bên cạnh em và chụp cho mẹ em một cuốn phim kỷ niệm. David nằm như đang ngái ngủ, tay ôm con gấu, mặt ngây thơ như hình ảnh thiên thần. Lena lấy cái hộp lót satin xanh nhạt, bỏ vào đó những kỷ vật của David, cuộn phim mới chụp, nhúm tóc tơ mềm và những ảnh tượng tôn giáo Catalina gắn bên thành nôi.

Mọi người im lặng làm việc trong căn phòng âm u, chỉ có tiếng trao đổi thì thầm vắn tắt của các cô điều dưỡng và tiếng động của các loại máy móc tôi đang đẩy ra khỏi phòng làm không gian bớt phần thể lương và u tịch.

***

Tôi không có dịp gặp lại Catalina, chỉ được biết rằng nàng đang ở trong một bệnh viện tâm thần của chính phủ cách Los Angeles chừng năm mươi dặm... Tôi không thể nào quên nàng được. Cô chỉ bằng tuổi con gái tôi, con tôi đang vui vẻ yêu đời, hát ca nhảy nhót như chim mùa xuân; Catalina như cánh bướm vàng mong manh chết trong vườn hoa cải. Tôi xót xa liên tưởng đến rèm mi nhung huyền, những sợi tóc ơ thờ bên má khi cô gục đầu cầu nguyện bên nôi David... Senor Gonzales có biết tình trạng của đứa con yêu dấu, đứa con làm lạc của ông đang ở trong một thế giới hỗn mang huyền hoặc, không biết bao giờ mới tìm được lối về.

Ngày mai tôi ra đi, chuyến nghỉ hè này tôi có thêm một mục đích khác ngoài việc ăn, uống, nghỉ ngơi và hóng gió biển. Dĩ nhiên tôi có thể ngồi hong mát dưới gốc dừa trên bãi biển Hawaii hoặc Tahiti nhưng tôi chọn Acapulco. Theo lời Catalina thì Acapulco rất đẹp: biển ấm, trời xanh, nước dừa tươi ngọt. El Jardin là nơi có tuồng vũ và nhạc Flamenco hay nhất. Senor Gonzales là tên một quán ăn hải sản ngon nhất. Không còn sự lựa chọn nào hay hơn nữa, nhất là khi tôi hy vọng được gặp ông chủ quán. Nếu tôi là Senor Gonzales, thì tôi sẽ... năm bảy núi cũng trèo, thất bát giang cũng lội, cửu thập đèo cũng qua để mang đứa con gái yêu của mình về lại. Biết đâu hai cha con Senor Gonzales mai này, sẽ cùng nhau tìm lại được chút yên vui bên mảnh trời thơ ấu của Catalina.

Tôn nữ Thu Nga